

Приказка за Кирил и Методий

Имаго едно време в древен Салун потайно царство, за което почти никой не бил чувал. Там живеели две гудати магии братчета на име Кирил и Методий. Децата имаели необичайни дарби. Методий можел да лекува, а Кирил притежавал способността да винаги бъдещето. Оказвали им велики подвизи. Един ден двете деца напуснали двореца и тръгнали из широкия свят. Стигнали до една висока планина, цялата покрита със сняг. Там срещали двама троя. Методий видял, че единият накукува.

- Здравейте! Това сме аз - Кирил и брат ми Методий - представили се те.

- Привет, драги! Това съм аз - Устатко, а това е приятелят ми Твърборко. Вие накъде сте тръгнали? - попитали ги тряовете.

- На пътешествие по света. - отвърнали братята.

- Е, добре сте решили! казал Устатко, който едва стоел на краката си, а Твърборко го подкрепял.

- Какво ти има? - попитал Методий.

- Болим ме крака от доста време. Нищо не ми помага.

- Аз мога да ти помогна, ако ми позовалиш.

- Ето, погледни! Методий видял оградна рана на крака му. Обленишил ръката си до него и се образувало бледо светлина. След малко той се отдръпнал. От раната излязло и следа. Тръгнал радостен започнал да подскока, с все излекувания си крак. Когато се измори, той дръвен се ухилил на Методий.

- Благодаря ти странни говеге. Какво искате в замяна? Братята се замислили. Те били възпитани да правят добро, без да очакват да им се върне.

- Не искаме нищо. Разван се, че ти помогнах. - отговори му Методий.

- Аз вече съм решил, че ще ви дам нищо за отплата. Благодарвам ви този медальон. Той е вълшебен. Един от вас трябва да го носи на врата си и да него свала. С този медальон ще разберете, кога ви казват истината или кога някой ви лъже. Методий го взел и го ошедал. Той бил златен. Сложил го на шията си.

- Благодаря ви за изключителния дар! - казал Кирил и Методий. - Обещаваме, че ще го пазиш. И те тървоначално пак на път, като отново благодарили на Устатко и Борборко. Вървели доста време. Най-накрая стигнали до една гора. Вече започнало да се суржава и те трябва да намерят къде да спят. Седнали под едно дърво.

- Кириле, можем ли да видим какво ще ни се случи и с кого ще се срещнем? - попитал Методий брат си.

- Да, братко. Ще се срещнем с някои. Не мисля, че ни става добро. Те обичат изключителните неща, за това трябва да пазиш медальона. Така че вече да заспиме. - казал Кирил.

- Лека нощ! - отвърнал Методий. На другата сутрин се обудили рано и закусили със запасите си от храна. Провалили напред по една пътека в гората. Навели се да наберат горски плодове и както обиквали, две малки грозни същества. Тези две същества от плодите и се отвалили в ръцете на братята. Те знаели, че момчетата носят нищо ценно в себе си и започнали да си говорят.

- Здравейте! Аз се казвам Тратухото. - казал по-малкият Кирил.

- А, аз съм Тоун. Приятно ни е да се запознаем.

- Ние сме братята Кирил и Методий.

- Ако няма къде да спите можем да ви заведем в една пещера и да ви нахраним. Няма да искаме нищо за отплатата.

Братята усетили силата на медальона и разбрали, че им лъжат. Но въпреки това решили да тръгнат с тях, защото си мислели, че ще успеят да опазят медальона, а и наистина нямаха къде да спят. Енолите ги завели в пещерата и ги нахранили с овби, мед и плодове. След това ги оставили да си починат и заповянали да мислят как да откраднат волшебната вещ. Решили, че ще я вземат през нощта, докато спят. Братята обаче усетили коварния план и решили да не заспиват. Те приготвили капани на Тратурого и Гукки. Издълбали в пещерата две дупки и измайсторили дървени решетки, с които да затворят снамите. През нощта Тратурого и Гукки се правявали тихо при братята. Гукки тишега при Методий да вземе медальона. Но изведнъж братята отворили очи, сработили двата снама и ги затворили в дупките. Излезли от пещерата и си отдалъчили.

- Е, а сега накъде? - попитал Методий.

- Ще вървим напред през горизката и ще се озаведем във една полянка. Кирил знаел това, защото му се явило предното видение какво ще им се случат. Братята тръгнали напред по изгрев слънце видели, че се намират сред великколепни цветя. Завели се над една маргаритка, а вътре - красиво създание.

- Здравей, мила фея! - поздравили я братята.

- Добър ден! Аз съм Глобалица. Вие кои сте?
- Аз съм Кирил, а този е Методий.
- Имам усещането, че сте добри хора. Ще ви направя подарък, който ще е много полезен за вас - картина Глобалица.

Тя обичала да помага на хората. Учаквала с пръсти и в ръцете на Кирил се появила големия златна книга.

- С тази книга - обяснила тя - вие ще сътворите нещо добро за народа си. Вашето пътуване ще ви помогне и ще ви даде идея какво да правите. А сега се приберете в домовете си.

Глобалица благодарими на фаята и си турнала м. Вървели три дни и накрая се прибрали в двореца си. В книгата те описали всичките си преживявания, но на собствена азбука. Цялата азбука кръстими на фаята Глобалица. Тялото дело било високо оценено от хората които ги наричали светци. А със сътворените букви си служат и до ден днешен милиони хора по света.

Виктория Димитрова Василева - 5 клас